

Prima instanță: Judecătoria Centru mun. Chișinău (jud. E. Palanciuc)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Bostan, V. Negru, A. Pahopol)

DECIZIE

31 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
lărgit al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Mariana Pitic
Sveatoslav Moldovan
Nicolae Craiu
Oleg Sternioală

examinând recursul declarat de Neaga Vitalie și de avocatul acestuia Străjescu Olesea,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de către Vitalie Neaga împotriva Serviciului Vamal al RM privind anularea ordinului de concediere, restabilirea la locul de muncă, încasarea salariului, a prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 07 februarie 2017 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 22 iulie 2016, Neaga Vitalie a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Vamal al RM, prin care a solicitat anularea ordinului de concediere nr.719-p din 01 iulie 2016, restabilirea în funcția de inspector principal al Serviciului investigațiilor operative Centru, încasarea salariului de funcție pentru perioada lipsei forțate de la muncă, repararea prejudiciului moral în mărime de 100000 lei cu restituirea cheltuielilor judiciare în mărime de 10000 lei.

În motivarea acțiunii s-a indicat că, în baza contractului individual de muncă și a ordinului 834-p din 24.08.2015 a fost angajat în funcția de inspector principal al Serviciului investigațiilor operative Sud. La 13.10.2015, în baza ordinului nr. 1007-p, a fost transferat în funcția de inspector principal al Serviciului investigații operative Centru. Ulterior, la 23.05.2016 a fost informat de faptul că este supus atestării anticipate și necătând la faptul că nu a fost de acord, invocând că contravine legii, persoana responsabilă din cadrul serviciului vamal l-a preîntâmpinat că în cazul în care nu va fi de acord, va fi concediat. La 23.06.2016 a fost supus atestării, susținând faptul că, cu certitudine s-a manifestat demn atât în perioada activității sale în funcția de inspector principal al Serviciului investigații operative Centru/Sud, cât și la atestare.

Precizează reclamantul că, ordinul nr.719-p din 01.07.2016 este ilegal și

neîntemeiat, deoarece rezultatele Comisiei de atestare sunt dubioase, din motiv că aprecierea dată este pertinentă și absolut subiectivă, nefiind respectate prevederile legale și anume fiind încălcate flagrant normele imperative. Deci, în opinia sa, ordinul de concediere nr.719-p din 01.07.2016 nu corespunde condițiilor de formă obligatorii și anume nu conține date cu referire la termenul de contestare a sancțiunii și organul în care sancțiunea poate fi contestată. Mai mult ca atât, temeiurile de fapt și de drept invocate în ordin sunt incomplete și nu corespund realității, deoarece doar în cadrul Aparatului Central al Serviciului Vamal, ca rezultat al atestării, cel puțin 16 persoane care dețineau funcția de inspector superior au fost concediați, iar angajatorul era obligat să le propună un post de muncă inferior, corespunzător calificării.

Indică reclamantul că, la 01.07.2016 i s-a adus la cunoștință faptul că a fost concediat din motiv că nu corespunde funcției deținute, iar ca temei fiind indicat procesul-verbal nr.03-19-17 al Comisiei de atestare. În perioada din 25.05.2016 până la data de 01.07.2016 angajatorul nu a întreprins nici o măsură legală pentru a-i oferi posibilitatea de a alege o altă funcție inferioară conform calificării, aflând despre rezultatele atestării la momentul când i s-a adus la cunoștință ordinul de concediere.

Mai susține reclamantul că, un alt motiv ce duce la nulitatea ordinului de concediere este faptul că angajatorul era obligat să ceară acordul prealabil al organului sindical, ceea ce nu a respectat.

Consideră reclamantul că, în lipsa anumitor deficiențe grave în exercitarea activității de serviciu și în comportamentul său, a fost supus unei atestări neîntemeiate. Mai mult ca atât, anterior, în privința lui a fost întocmită fișa de atestare, prin care s-a constatat că i s-a acordat mulțumire prin ordinul 1239-p din 23.12.2015, fiind caracterizat ca un specialist bun, disciplinat, capabil și care corespunde funcției deținute.

Prin hotărârea din 07 octombrie 2016 a Judecătoriei Centru mun. Chișinău s-a admis parțial cererea de chemare în judecată a lui Vitalie Neaga; s-a anulat ordinul Serviciului Vamal al RM nr.719-p din 01.07.2016 „Cu privire la încetarea raporturilor de serviciu cu Vitalie Neaga”; s-a restabilit Vitalie Neaga în funcția de inspector principal al Serviciul investigații operative Centru; s-a încasat de la Serviciul Vamal în beneficiul reclamantului salariul mediu pentru absența forțată de la lucru pentru toată perioada lipsei forțate de la muncă până la pronunțarea hotărârii, prejudiciul moral în suma de 5000 lei și cheltuielile de asistență juridică în suma de 10000 lei.

Prin decizia din 07 februarie 2017 a Curții de Apel Chișinău s-a admis apelul depus de Serviciul Vamal al RM; s-a casat integral hotărârea din 07 octombrie 2016 a Judecătoriei Centru mun. Chișinău și s-a pronunțat o hotărâre nouă prin care s-a respins ca neîntemeiată acțiunea înaintată de Vitalie Neaga împotriva Serviciului Vamal al RM privind anularea ordinului de concediere, restabilirea la locul de muncă, încasarea salariului, a prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată.

La 30 martie 2017 și la 11 mai 2017, Neaga Vitalie și avocatul acestuia Străjescu Olesea au declarat recurs împotriva deciziei din 07 februarie 2017 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia cu menținerea hotărârii instanței de fond și încasarea cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 5000 lei.

În motivarea recursului s-a invocat că, decizia contestată este neîntemeiată și pasibilă de a fi casată, deoarece instanța de apel a interpretat eronat legea materială.

Consideră recurentul că, instanța de apel stabilind legalitatea ordinului de concediere contestat, nu a luat în considerare că angajatorul, ca urmare a depistării

necorespunderii recurentului cu funcția de inspector principal, urma să-l retrogradeze, dar nu avea dreptul să-l concedieze. Tot aici, recurentul a mai declarat că, angajatorul era obligat să-l preavizeze pe salariat, prin ordin (dispoziție, decizie, hotărâre), sub semnătură, despre intenția sa de a desface contractul individual de muncă încheiat pe o durată nedeterminată sau determinată, în cazul în care era în imposibilitate de a-i oferi un post vacant inferior cu o lună înainte de concediere.

Precizează recurentul că, o altă încălcare procedurală a instanței de apel este faptul că în motivarea deciziei, era obligată să indice care au fost argumentele invocate în cadrul examinării cauzei atât de către recurent, cât și de către intimat, însă fără a le descrie a invocat că părțile și-au susținut pozițiile înaintate. Astfel, instanța nu a dezvoltat toate circumstanțele și argumentele prezentate pe parcursul examinării cauzei, fapt ce a dus la aprecierea arbitrară a probelor prezentate.

Conform art. 434 Cod de procedură civilă, recursul împotriva deciziei se depune în termen de 2 luni de la data comunicării deciziei integrale.

Decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 07 februarie 2017. Conform materialelor cauzei decizia instanței de apel a fost recepționată de către avocatul Străjescu Olesea la 23 februarie 2017 (f.d. 119).

Astfel, Colegiul reține că recursul declarat de către Neaga Vitalie și de avocatul acestuia Străjescu Olesea la data de 30 martie 2017 se consideră a fi depus în termen.

În conformitate cu art. 441 Cod de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

Prin încheierea din 12 mai 2017 a Curții Supreme de Justiție completul din 3 judecători a considerat recursul admisibil și a decis examinarea acestuia în fond de un complet din 5 judecători.

În conformitate cu art. 442 alin. (1) Cod de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

În conformitate cu art. 444 Cod de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Verificând legalitatea actului de dispoziție contestat, prin prisma argumentelor invocate și a materialelor din dosar, coroborat cu normele de drept material și procedural aplicabile la soluționarea speței date, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție va admite recursul declarat de către Neaga Vitalie și de avocatul acestuia Străjescu Olesea și va casa decizia instanței de apel, cu menținerea hotărârii primei instanțe, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. f) Cod de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze decizia instanței de apel și să mențină hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu art. 118 alin. (3) Cod de procedură civilă, circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a pricinii sunt determinate definitiv de instanța judecătorească pornind de la pretențiile și obiecțiile părților și ale altor participanți la proces, precum și de la normele de drept material și procedural ce urmează a fi aplicate.

În conformitate cu art. 130 alin. (1)-(3) Codul de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probe nu au

pentru instanța judecătorească o forță probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la relevanța, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă și suficiența pentru soluționarea pricinii.

Din materialele pricinii și anume din extrasul carnetului de muncă pe numele reclamantului Neaga Vitalie, rezultă că ultimul a fost angajat în funcția de inspector principal, în subdiviziunea Serviciului investigații operative Sud, Direcția servicii operative, Departamentul de aplicare a legii, prin ordinul nr. 834-p din 24.08.2015.

De asemenea, din extrasul carnetului de muncă al reclamantului rezultă și faptul că prin ordinul nr. 1007-p din 13.10.2015, Neaga Vitalie a fost transferat în funcția de inspector principal al Serviciului investigații operative Centru, Direcția servicii operative.

La fel, actele cauzei denotă că prin ordinul Serviciului Vamal al RM nr. 719-p din 01 iulie 2016, Neaga Vitalie a fost concediat din funcția menționată supra, în legătură cu necorespunderea funcției deținute în rezultatul atestării, începând cu 01 iulie 2016. (f.d. 10)

Din conținutul ordinului contestat rezultă că acesta a fost emis în baza rezultatelor atestării efectuate și în temeiul art. 43 alin. (1) alin. (1) lit. g) al Legii serviciului în organele vamale nr. 1150-XVI din 20 iulie 2000.

Înaintând acțiunea în judecată împotriva Serviciului Vamal al RM, Neaga Vitalie a solicitat anularea ordinului de concediere nr.719-p din 01 iulie 2016, restabilirea în funcția de inspector principal al Serviciului investigațiilor operative Centru, încasarea salariului de funcție pentru perioada lipsei forțate de la muncă, repararea prejudiciului moral în mărime de 100000 lei cu restituirea cheltuielilor judiciare în mărime de 10000 lei.

Fiind investită cu judecarea pricinii, instanța de fond corect concluzionat asupra temeiniciei acțiunii depuse de Neaga Vitalie, însă instanța de apel în rezultatul aplicării și interpretării eronate a normelor de drept în raport cu circumstanțele pricinii a concluzionat asupra netemeiniciei acesteia.

În susținerea opiniei enunțate se vor reține prevederile art. 21 alin. (1) și (4) al Legii serviciului în organele vamale nr. 1150 din 20 iulie 2000, care statuează că atestarea colaboratorilor vamali se face pentru evaluarea corespunderii lor funcției deținute. Modul de atestare este stabilit în Regulamentul atestării colaboratorilor vamali, aprobat de Guvern.

Astfel, la caz se constată că prin ordinul Serviciului Vamal nr.748-p/o din 13 mai 2016 s-a dispus desfășurarea atestării colaboratorilor vamali ai Aparatului Central și birourilor vamale care întrunesc condițiile de atestare conform graficului de atestare a colaboratorilor vamali prezenta la anexa nr. 1 la ordinul nr. 748-p/o din 13.05.2016, inclusiv și a lui Neaga Vitalie (f.d. 37-40), iar prin ordinul Serviciului Vamal „Cu privire la rezultatele atestării la corespunderea funcției deținute a colaboratorilor Aparatului Central” nr. 673-p din 25 iunie 2016 s-a constatat că printre alți colaboratori vamali, inclusiv și Neaga Vitalie nu corespund funcției deținute (f.d. 54)

Din procesul-verbal al ședinței Comisiei de atestare a Serviciului Vamal nr.03-20-16 din 23 iunie 2016, în legătură cu nivelul foarte slab de pregătire către atestarea la corespunderea funcției deținute a colaboratorilor Direcției servicii operative, Comisia de atestare a decis că Neaga Vitalie nu corespunde funcției deținute (f.d. 48-49).

Drept urmare, prin ordinul Serviciului Vamal al RM „Cu privire la încetarea raporturilor de serviciu a dlui Neaga Vitalie, Aparatul Central” nr. 719-p din 01 iulie 2016 a fost concediat din funcția de inspector principal al Serviciului investigații operative Centru, Direcția servicii operative, în legătură cu necorespunderea funcției deținute în rezultatul atestării, începând cu 01 iulie 2016.

Conform art. 86 alin. (1), lit. e) Codul muncii, concedierea – desfacerea din inițiativa angajatorului a contractului individual de muncă pe durată nedeterminată, precum și a celui pe durată determinată – se admite pentru următoarele motive: constatarea faptului că salariatul nu corespunde funcției deținute sau muncii prestate ca urmare a calificării insuficiente, confirmate prin hotărâre a comisiei de atestare.

Conform art. 43 alin. (2) lit. g) din Legea serviciului în organele vamale nr. 1150-XVI din 20.07.2000, eliberarea din serviciu poate avea loc din cauza necorespunderii funcției deținute constatate de comisia de atestare, în cazul lipsei de post inferior vacant sau al respingerii funcției propuse.

Cu referire la norma enunțată, instanța de recurs constată că la concedierea lui Neaga Vitalie din funcția deținută în temeiul necorespunderii funcției ca rezultat al atestării, Serviciul Vamal avea obligația legală să verifice existența posturilor vacante inferioare din cadrul întregului sistem, iar concedierea ultimului putea avea loc doar în cazul lipsei posturilor vacante inferioare, precum și refuzul de la funcția propusă.

În contextul dat, Colegiul reține că din actele cauzei nu rezultă că în perioada de după atestare și până la concedierea lui Neaga Vitalie nu au existat locuri vacante inferioare funcției deținute de ultimul, or, Serviciul Vamal nu a demonstrat prin probe justificative lipsa funcțiilor vacante inferioare ce fac parte din categoria funcției publice de execuție.

Pe când, Serviciul Vamal a invocat în cadrul dezbaterilor judiciare precum că funcția deținută anterior de Neaga Vitalie face parte din categoria funcțiilor publice de execuție, care conform Clasificatorului unic al funcțiilor publice, aprobat prin Legea nr. 155 din 21 iulie 2011, este cea mai inferioară categorie de funcții publice.

La capitolul dat, Colegiul notează că conform secțiunii a II-a a Clasificatorului unic al funcțiilor publice, aprobat prin Legea nr. 155 din 21 iulie 2011, organele centrale de specialitate ale administrației publice și alte autorități administrative centrale (aparatul central și subdiviziunile teritoriale) dețin următoarele funcții publice de execuție: inspector principal, inspector superior, inspector.

Respectiv, afirmația Serviciului Vamal privind lipsa unei categorii de funcții publice de execuție mai inferioare decât cea deținută anterior de către Neaga Vitalie este incertă.

În atare circumstanțe, Colegiul reține ca fiind corectă ipoteza instanței de fond privind ilegalitatea ordinului de concediere emis în privința lui Neaga Vitalie, în condițiile când la dosar lipsesc dovezi ce confirmă că de către Serviciul Vamal al RM au fost înaintate propuneri privind transferul salariatului la o altă funcție sau, după caz, imposibilitatea de a-i oferi o altă muncă.

Colegiul apreciază ca fiind pertinente și argumentele recurentului invocate în acest sens și anume că angajatorul, ca urmare a depistării necorespunderii cu funcția de inspector principal, urma să-i propună salariatului o funcție inferioară funcției deținute și anume funcția de inspector superior sau chiar inspector, adică angajatorul în baza hotărârii de atestare avea dreptul legal să-l retrogradeze, însă nu avea dreptul

să-l concedieze, fără a respecta procedura prevăzută de lege și anume de a-i oferi reclamantului o altă funcție inferioară de la care ultimul să fi refuzat.

În contextul celor relatate, Colegiul conchide ca fiind corectă concluzia instanței de fond privind temeinicia cerințelor reclamantului privind anularea ordinului contestat, cu restabilirea în funcție, în condițiile când circumstanțele pricinii denotă că procedura de concediere a reclamantului a fost încălcată de către pârât.

Or, conform art. 89 alin. (1) Codul muncii, salariatul transferat nelegitim la o altă muncă sau eliberat nelegitim din serviciu poate fi restabilit la locul de muncă prin negocieri directe cu angajatorul, iar în caz de litigiu - prin hotărâre a instanței de judecată.

Conform art. 90 alin. (1), (2), Codul muncii, în cazul restabilirii la locul de muncă a salariatului transferat sau eliberat nelegitim din serviciu, angajatorul este obligat să repare prejudiciul cauzat acestuia.

Repararea de către angajator a prejudiciului cauzat salariatului constă în: a) plata obligatorie a unei despăgubiri pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă într-o mărime nu mai mică decât salariul mediu al salariatului pentru această perioadă; b) compensarea cheltuielilor suplimentare legate de contestarea transferului sau a eliberării din serviciu (consultarea specialiștilor, cheltuielile de judecată etc.); c) compensarea prejudiciului moral cauzat salariatului.

În contextul normelor enunțate *supra* și în condițiile când a fost încălcată procedura de concedierea a reclamantului și ordinul emis de pârât în acest sens a fost anulat cu restabilirea în funcție, Colegiul conchide ca fiind corectă concluzia instanței de fond și în partea încasării de la Serviciul Vamal în beneficiul lui Neaga Vitalie a salariului pentru absența forțată de la serviciu din momentul concedierii până la ziua restabilirii în funcție a lui Neaga Vitalie, fiind dispusă și executarea imediată în conformitate cu art. 256 Cod de procedură civilă a hotărârii în partea restabilirii în funcție a lui Neaga Vitalie.

Referitor la încasarea prejudiciului moral, conform dispoziției instanței de fond, doar în sumă de 5000 lei din suma pretinsă de 100000 lei, cu respingerea cerinței în parte, instanța de recurs reține că fiind justificată hotărârea în acest sens.

Or, conform art. 90 alin. (3) Codul muncii, mărimea reparării prejudiciului moral se determină de către instanța de judecată, ținându-se cont de aprecierea dată acțiunilor angajatorului, dar nu poate fi mai mică decât un salariu mediu lunar al salariatului.

De altfel, dreptul reclamantului de a pretinde compensarea prejudiciului moral pentru concediere nelegitimă din serviciu este garantat de art. 90 alin.(2) lit.c), art. 329, 330 Codul muncii.

Conform art. 329 Codul muncii, angajatorul este obligat să repare integral prejudiciul material și cel moral cauzat salariatului în legătură cu îndeplinirea de către acesta a obligațiilor de muncă, în cazul discriminării salariatului la locul de muncă sau ca rezultat al privării ilegale de posibilitatea de a munci, dacă prezentul cod sau alte acte normative nu prevăd altfel. Prejudiciul moral se repară în formă bănească sau într-o altă formă materială determinată de părți. Litigiile și conflictele apărute în legătură cu repararea prejudiciului moral se soluționează de instanța de judecată, indiferent de mărimea prejudiciului material ce urmează a fi reparat.

Conform art. 330 alin.(1) lit. b) Codul muncii, angajatorul este obligat să compenseze persoanei salariul pe care aceasta nu l-a primit, în toate cazurile privării

ilegale de posibilitatea de a munci. Această obligație survine, în particular, în caz de eliberare ilegală din serviciu sau transfer ilegal la o altă muncă.

Raportând normele de drept prenotate la circumstanțele pricinii, Colegiul reiterează că instanța de fond corect a dispus compensarea lui Neaga Vitalie a prejudiciului moral în sumă de 5000 lei de către Serviciul Vamal al RM, or, legislația muncii reglementează obligația angajatorului la repararea prejudiciului moral în caz de privare ilegală de posibilitatea de a munci, care nu poate fi mai mic decât un salariu mediu lunar al salariatului.

De asemenea, instanța de fond corect a repartizat cheltuielile de judecată.

În concluzie, Colegiul relevă că în cadrul judecării pricinii, instanța de fond a creat participanților la proces, condiții obiective și echitabile, pentru exercitarea drepturilor și obligațiilor procedurale, fapt ce se încadrează în asigurarea părților dreptului la un proces echitabil, garantat și asigurat prin art.6 al Convenției Europene pentru apărarea a Drepturilor Omului.

Astfel, având în vedere faptul că instanța de apel a interpretat eronat normele de drept material în raport cu circumstanțele pricinii, iar hotărârea primei instanțe este întemeiată, adoptată cu respectarea normelor de drept material și procedural, cu verificarea și aprecierea probelor administrate în conformitate cu art. 130 Codul de procedură civilă și nu este necesară verificarea suplimentară a anumitor dovezi, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul, cu casarea deciziei contestate și menținerea în vigoare a hotărârii primei instanțe.

Totodată, Colegiul reține că recurentul Neaga Vitalie în cererea de recurs a solicitat și încasarea cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 5000 lei, achitate pentru întocmirea cererii de recurs.

Referitor la cerința înaintată, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

În conformitate art. 96 alin. (1) și (1¹) CPC, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile. Cheltuielile menționate la alin.(1) se compensează părții care a avut câștig de cauză dacă aceasta a fost reprezentată în judecată de un avocat.

Conform pct. pct. 15 - 17 din Recomandarea privind quantumul onorariilor avocaților și compensarea de către instanțele de judecată a cheltuielilor de asistență juridică, aprobată prin decizia Consiliului Uniunii avocaților din RM nr.2 din 30 martie 2012, pornind de la practica CEDO, cheltuielile de asistență juridică trebuie să fie necesare, realmente angajate și rezonabile ca mărime.

Pentru determinarea quantumului compensației acordate, instanța de judecată, pentru a face o apreciere corectă, va ține cont de: complexitatea cauzei; dificultatea întrebărilor juridice abordate în speță; aportul avocatului la soluționarea cauzei; timpul și munca depusă de avocat; faptul în ce măsură munca avocatului în cauza respectivă îi limitează capacitatea de a lucra în alte dosare; rezultatul obținut; restricțiile de timp impuse de client și de circumstanțele cauzei; natura și durata relației dintre avocat și client; justificarea și ponderea mijloacelor de apărare utilizate în cauză; suma despăgubirilor pretinse/obținute în cauză; alți factori, la discreția instanței.

Din suportul probatoriu prezent la materialele pricinii și anume din ordinul de plată seria YL nr. 462059 din 10 februarie 2017 se atestă că recurentul Neaga Vitalie,

pentru întocmirea cererii de recurs, a achitat avocatului Olesea Străjescu suma de 5000 lei. (f.d. 133)

Colegiul notează că cuantumul serviciilor ce au fost achitate de către Neaga Vitalie pentru întocmirea cererii de recurs în prezenta cauză sunt exagerate și nu pot fi admise de către instanța de judecată, deoarece la materialele pricinii lipsește lista detaliată a acțiunilor întreprinse de avocat și a timpului aferent acestora.

Deci, Colegiul accentuează că Serviciul Vamal al RM urmează să-i compenseze lui Neaga Vitalie cheltuielile pentru asistență juridică suportate în cadrul judecării pricinii în instanța de recurs în mărime de 2000 lei, sumă ce se consideră ca fiind reală, necesară și rezonabilă în raport cu complexitatea cauzei.

În baza celor expuse, în conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. f), art.445 alin.(3) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e:

Se admite recursul declarat de către Neaga Vitalie și de avocatul acestuia Străjescu Olesea.

Se casează decizia din 07 februarie 2017 a Curții de Apel Chișinău, adoptată în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de către Vitalie Neaga împotriva Serviciului Vamal privind anularea ordinului de concediere, restabilirea la locul de muncă, încasarea salariului și a prejudiciului moral.

Se menține hotărârea din 07 octombrie 2016 a Judecătoriei Centru mun. Chișinău.

Se încasează de la Serviciul Vamal al RM în beneficiul lui Neaga Vitalie cheltuielile de asistență juridică acordată în recurs în sumă de 2000 (două mii) lei.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Mariana Pitic

Sveatoslav Moldovan

Nicolae Craiu

Oleg Sternioală